

„Žít ve strachu znamená, že v životě neuděláš spoustu věcí.“

„Oba dva jsme byli zaměstnaní v Madridu, měli tam i své osobní zájmy a i když jsme se změny bydliště nebránili, nikdy by nás nenapadlo, že skončíme i s dítětem v Kongu a že budeme společně pracovat v jedné nemocnici. Bylo to tak naplánované Bohem.“ Tak začíná příběh Álvara Perlada a Mayte Ordovás, manželů s jedenapůlročním dítětem. Jsou to lékárníci z Madridu, kteří nyní žijí v Kongu.

22.07.2015

Álvaro a Mayte jsou farmaceuti. On pracuje v nadnárodní společnosti v poradenství a ona v jedné lékárně. Jsou spolu už tři roky a mají malého Álvara, který má 19 měsíců. Jsou supernumeráři Opus Dei. Tento příběh není útěk z hospodářské krize, ale cesta, která do ní vede.

Nemocnice Monkole, korporativní dílo Opus Dei, už funguje 24 let, ale stále se rozšiřuje. Proto její odpovědní pracovníci hledali někoho ze zahraničí, kdo by nastoupil na místo zástupce generálního ředitele. „Mysleli si, že bych se na to mohl hodit - vysvětluje Álvaro -, a kromě toho chtěli zaplnit nové místo v lékárně a Mayte se zdála nejvhodnější.“

„První, co tě napadne, když ti něco takového předloží a ty máš zároveň malé dítě, je změna, nemoc, naprostá chudoba, zaostalost a chaos - dodává Mayte. Druhá věc je, že jako věřící Díla máme odpovědnost spolupracovat s těmi, kdo tam žijí. Měli jsme strach z tropických nemocí, ale protože všechno v životě závisí na Božích plánech, rozhodli jsme se Mu odevzdat a být vůči této hrozbě co nejvíce obezřetní. Žít ve strachu je překážkou k tomu, abys mohl v životě vykonat hodně věcí. Jsme mladí, náš syn ještě není školního věku, a myslíme si, že se dokážeme přizpůsobit odlišnostem této země. Tak jsme si řekli: Bůh ví více. Odjíždíme.“

Álvaro je tu už devět měsíců a jeho syn a Mayte pět. Přijel dříve, protože musel nastoupit v nemocnici. Mayte musela počkat s dítětem v Madridu dvanáct měsíců kvůli vakcíně na žlutou zimnici a profylaktickým

lékům na malárii. V březnu minulého roku se přišli seznámit s městem a nemocnicí. „Je pravda, že kdybychom byli svobodní, rozhodli bychom se hned, ale s malým dítětem bylo nejrozumnější se rozhodnout až 'na místě'. Přijížděla jsem trochu nerozhodná, ale když jsme poznali Konžany, prostředí v Monkole a všechny ty iniciativy Díla v této zemi, uvědomili jsme si, že toto je 'naše místo'.

Monkole, nemocnice pro každého

Álvaro a Mayte věděli, že Monkole je iniciativa, kterou začal blahoslavený Álvaro del Portillo s dvěma postelemi v roce 1991. Dnes je to spádová nemocnice v oblasti s 350 000 obyvateli, která přijímá více než 80 000 pacientů za rok. V Madridu existuje sdružení „Přátelé Monkole“, které organizuje solidární akce na podporu projektů nemocnice.

Manželé se několika akcí účastnili a ani v nejmenším nepomysleli na to, že se to stane jejich budoucím osudem. Nejvíce je přitahovala myšlenka nabízet pacientovi zdravotní služby založené na úctě k důstojnosti lidské osoby, ať je její společenské a ekonomické postavení jakékoliv. „Kromě toho je v Monkole výborné pracovní prostředí, dobře formovaný kolektiv a všichni se tu znají. Jsme velká rodina s 350 členy!“, říká Mayte.

Demokratická republika Kongo se zotavuje z války, která trvala ve východní části země téměř patnáct let (1996-2011). Ještě dnes jsou vidět všude kolem následky: chudoba, nemoci, vysoká nezaměstnanost, chabá infrastruktura. Pitná voda je obtížně dostupná a elektrická síť je v katastrofálním stavu. „Lidé v Kongu spíše přežívají, než žijí“ - říká Álvaro.

Země je velká - čtyřikrát větší než Španělsko - a všude probíhá rekonstrukce: základní a střední školy, nemocnice otvírané státem, snižování míry inflace, podpora finančního sektoru, zmenšování zahraničního dluhu, pozvolný nástup střední třídy, větší účast žen na univerzitách a v podnicích, organizování mezinárodních akcí, sdružení na podporu rodin atd. Je to mladá demokracie, která se připravuje na prezidentské volby v roce 2016. Budou to třetí v pořadí v historii země. „Podle mého názoru klíčem k samostatnému rozvoji je vzdělání. Afrika má před sebou velkou budoucnost, protože prakticky vše se ještě musí udělat, ale budoucí generace čeká tvrdá práce.“

„Co se týče nemocí a epidemií - pokračuje -, Kongo je země, kde byl v roce 1976 zjištěn první výskyt eboly. V hlavním městě se neobjevily žádné případy poslední epidemie, ke které

došlo v západní Africe, a to hlavně díky zkušenostem, kterých země nabyla v boji proti této nemoci v posledních letech. Naneštěstí procento HIV je stále vysoké (5%). V Monkole máme oddělení, kde léčíme nakažené pacienty - hlavně HIV a tuberkulózu -, jsme tu schopní ošetřovat velký počet pacientů a to hlavně díky pomoci spolupracovníků ze zahraničí. Léčba retrovirů je velmi nákladná a pacienti si to nemohou dovolit.“

Opus Dei zde a Opus Dei doma

„Když vidíš, jaká práce se udělala - velká nemocnice, školy pro ošetřovatelky, centra zaměřená na zemědělství, výzkumné ústavy biologicko-zdravotnické, kulturní centra, kluby pro mladé -, a jaké problémy jsou spojené s uváděním těchto institucí do chodu, uvědomíš si, že toto všechno přesto funguje, protože to tak Bůh chce, za pomoci

takových radostných a houževnatých lidí, jako je Abbé Hervás a doktor Juan Bautista Juste. Tito dva začali práci Díla v Demokratické republice Kongo v roce 1982. Pomoc, která se zde poskytuje, je hlavně duchovní. Nedostatek prostředků, extrémní chudoba a nemoci vytvářejí jakousi prázdnotu a potřebu Boha. Nejdůležitější je milovat je a navzdory obtížím je doprovázet.“

V oblasti společensko-zdravotnické přispěla církev velkou měrou: odevzdaným životem misionářek a misionářů, kteří zakusili války, pronásledování a hlad, ale pokračují dál. Ve svých centrech přijímají každého, kdo přijde. Tohoto postoje si Afričané velmi cení. Práce Opus Dei se nese ve stejném duchu.

„Moje zkušenost je - říká Mayte -, že Dílo je zde úplně stejné jako ve Španělsku. Duch a formační prostředky jsou tytéž. V Kongu je

hodně přitahuje duch Díla, protože vidí radost, péči o věci, atd. Jednoho dne nám jeden pacient vyprávěl, že když procházel budovou Monkole, myslel si, že 'tato nemocnice je pro bohaté', a když viděl, že přichází domorodci a když se dozvěděl o péči, která se poskytuje, byl plný nadšení. Nejsou zvyklí vidět čistou budovu, kde jsou lidé příjemní a přívětiví, myslí si, že na to nemají právo. Je třeba jim vysvětlit, že Monkole je pro všechny. Kromě toho se hodně modlí k blahoslavenému Álvarovi del Portillovi, protože ví, co všechno udělal pro Afriku, a jsou mu moc vděční. Na jeho blahoslavení, i přes obtíže spojené s financováním cesty, přijela početná skupina.“

Progres neznamená učit, podporovat nebo zastupovat. Afričanům se musí pomáhat, aby svou společnost dokázali budovat sami. „Je třeba lidí vytrvalých, kteří se umí postarat o věci, jež si sami vytvořili. S touto

myšlenkou bylo zřízeno lidmi z Díla v Kinshasa několik základních škol a již před několika lety vybudovaly ženy vzdělávací centra pro africké ženy: zdravotní vzdělávací středisko ISSI a hotelová škola Liceo de Kimbondo, apod.“

Afrika ti změní pohled na všechno

Álvaro a Mayte se brzy cítili jako doma. Z maličkého Álvaro se zanedlouho stal 'miláček pro všechny', všichni si s ním chtějí hrát. „Bydlíme v jednom z malých bytů po zahraničních dělnících, kteří stavěli novou nemocnici. Je to pouhých 100m od Monkole, což je výhodné pro rodinu“, říká Álvaro.

A Mayte dodává: „Když jsme přišli poprvé do bytu, všechno bylo vkusně vyzdobené: malba, obrazy, záclony, postele s moskytiéry... Ženy z Díla si daly práci a připravily ho o vánocích na náš příjezd, což bylo 10. ledna. Udělalo na mě dojem, s jakou

pění tuto práci udělaly, aniž by nás znaly.“

„Přijali nás úžasně. Lidé z nemocnice, z Díla, ze zdejší čtvrti, každý věděl o našem příjezdu, bylo vidět, že o nás mají zájem.“

Problémem bylo přijetí ze strany země. Sedm dní po příjezdu došlo k politickému konfliktu a díky tomu se nesmělo jeden týden vycházet z domu. Ze španělské ambasády bylo řečeno, že se připravuje evakuační plán a vydaly se pokyny, jak se následující dny chovat. „Vzali jsme to na vědomí a tak se lidem z nemocnice a dalšími z Díla, kteří žijí v naší čtvrti, podařilo na tyto dny zásobit jídlem a vodou. Díky této neočekávané epizodě byla naše adaptace velmi rychlá.“

„Konžané jsou plní radosti, jsou prostí, neformální a přívětiví. V Evropě si vytváříme spoustu potřeb a žijeme se stálým pohledem do

budoucnosti, všechno je vyměřené a plánované. Zde se naučíš žít ze dne na den a dokonce i pouhý krajíc chleba tě udělá šťastným. Afrika ti změní pohled na všechno. Naučili jsme se využívat každý okamžik dne a máme více času na rodinu a na naše nové konžské přátele.“

Za určitý čas života v Kongu si Álvaro a Mayte uvědomili, že pomoc, kterou by měly rozvinuté země Africe poskytovat, spočívá v předávání zkušeností a doprovázení zdejších lidí na rozvoji jejich země. „Je třeba dávat důraz na toto doprovázení, protože častokrát člověk ze západu přijde, něco vykoná, zúčtuje a odejde. To znamená zanechá dvousečnou zbraň někomu, kdo neví, jak ji použít“, vysvětluje Álvaro. „Jestliže chceme, aby naše pomoc byla účinná, musíme se zapojit do projektů, jež jsou orientovány na rozvoj afrického lidu. V Monkole máme to štěstí, že máme několik partnerů ze západu,

kteří uvěřili v náš projekt a díky jejich trvalému zájmu můžeme v této činnosti pokračovat.“

I když do návratu zbývá ještě hodně dlouhá doba, oba dva by rádi předali své zkušenosti i rady lidem různého typu: Mladým plným neklidu pomáhat bychom řekli, ať denně hledají aktivity, ve kterých by mohli pomoci těm, kdo jim jsou nablízku. Jestliže se chtějí zapojit a spolupracovat na projektech, ať to bez váhání udělají a zapojí se a jsou trpěliví a vytrvalí. Lidé bohatí ať se nebojí vyjít ze svého pohodlí, vždyť mimo nich je spousta lidí, kteří je potřebují. Ať se nebojí nasměrovat svou kariéru jinak a snaží se umožnit i jiným lidem lepší životní podmínky, i když podmínky materiální nebudou takové, jak čekali. A těm, kdo se nacházejí v hluboké krizi: útrapy nejsou navěky, Bůh ví vždycky více. Všem bychom chtěli říci, že v životě je nejdůležitější

člověk: každého milovat, respektovat ho a snažit se, aby se s tebou dostal do nebe.“

Pro rodinu Perlada Ordováse bude navždy doba před a po Kongu. „Ve francouzském filmu Vítejte u Ch'tisů - uzavírá Mayte - se říká, že když lesník přijíždí na sever Francie nedaleko Calais, dvakrát zapláče: když přijíždí, a když odjíždí. Myslíme si, že s námi to bude stejné. Na začátku nás stálo hodně přemáhání vytáhnout kotvy z Madridu, ale až přijde doba návratu, nebude vůbec snadné opustit Afriku, hlavně její lidi. Vůbec to není africká krajina, jak jsme měli dojem z některých filmů, která by tě upoutala; a i když je řeka Kongo druhá nejvodnatější řeka na světě, nebo žasneš nad majestátní krajinou a okouzlujícím jezerem Ma Vallé, co tě tady nejvíce přitahuje, jsou lidé.“

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
nemocnice-monkole-kongo/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/nemocnice-monkole-kongo/) (11.08.2025)